

[Asger Jensen.]

Den 28. oktober 1965 fremsatte daværende arbejdsminister Erling Dinesen her i folketinget et forslag af lignende art som det, vi i dag har til behandling. Det drejede sig om radiotelegrafistkonflikten, og forslaget begrundedes næsten udelukkende med, at Englandseksporten var i fare. Vi står nu i en situation, hvor ikke blot Englandseksporten, men hele fødevarereksporten og bybefolkningens forsyning er truet gennem strejker og lockouter. Derfor er forventningen til regeringen om at få konflikten standset betydelig større, end tilfældet var, da den tidligere regering fremsatte sit forslag. Ikke des mindre har denne regering åbnet udveje for, at der kan blive mere tid til lovforslagets behandling, end det var tilfældet sidst. Det kan heller ikke være rigtigt, at parterne til enhver tid kan forhandle i bevidstheden om, at en konflikt ikke udbryder. Der er nu tid til at forhandle lovforslaget over nogle dage, hvis det skønnes nødvendigt. På den anden side kan forhandlingerne naturligvis fremskyndes, hvis det viser sig, at alt hurtigt kan klares op, og at der er bred enighed om den form, regeringen har valgt; men det tyder de udtalelser, vi har hørt af hr. Erling Dinesen, jo ikke på er tilfældet.

Hr. Erling Dinesen taler om en uheldig hånd fra regeringens side. For mig at se er der kun for regeringen én uheldig ting, og det er, at den ikke har en lige så saglig opposition i disse spørgsmål, som den tidligere regering havde; havde det været tilfældet, var det nok gået betydelig nemmere. Jeg ved ikke, hvad det er for et spil om frister, hr. Erling Dinesen taler om. Sidst, da vi havde et lignende forslag til behandling under den nuværende regering, havde socialdemokratiet givet dispensation fra fristerne, men fortrød det. Den situation behøver hr. Erling Dinesen ikke i dag at stå i; når man nu kun har bedt om at se bort fra fristen ved selve denne første behandling, er der jo næsten ikke tid til at komme til at fortryde det. Derfor synes jeg, at hr. Erling Dinesen kan være meget godt tilfreds med, at man ikke er gået længere.

Endelig kunne jeg godt lide at vide, hvornår det er blevet til en straf at indføre det, hr. Erling Dinesen nu kalder for tvungen voldgift. Var det også en straf, da den tidligere regering i en lang række tilfælde gen-

nemførte den slags ting, eller er det noget nyt, der er opfundet af hr. Erling Dinesen, at det nu er en straf, fordi man har en anden regering? Det kan næppe have ret meget med saglighed at gøre.

Der tales om slagside, om, hvilken af parterne der har fordel. Principielt ønsker jeg ikke at gå ind i denne diskussion, for jeg mener ikke, folketinget skal lovgive om selve løn- og arbejdsvilkårene; men med det apparat, som her bliver stillet til rådighed, vil jeg gerne have nærmere at vide, hvor det er, hr. Erling Dinesen tænker på at der skulle være slagside. I hvert fald er der da slet ikke tale om slagside mod lønmodtagerne.

Med dette forslag har regeringen taget det rette bestik af situationen. Folketinget har nu det instrument, som kan benyttes til at begrænse konfliktens varighed. Ingen ansvarlig regering ville have undladt at fremskaffe et sådant instrument.

Man kan så spørge, om regeringen har haft andre udveje til at give folketinget et sådant instrument. Det har regeringen efter vores bedste opfattelse ikke haft. Alle eller næsten alle her i salen er enige om, at folketinget ikke bør lovgive om lønnens højde, og at det i hvert fald slet ikke kan begynde at udarbejde en eller anden form for overenskomst med lønskala og alt, hvad dertil hører. Dette kommer nu til at foregå i et fællesudvalg, hvor de to parter under ledelse af en formand — man kunne i denne henseende også kalde ham en forligsmand — fortsætter bestræbelserne for at nå til enighed om de udestående problemer. Lykkes det ikke, kommer den uvildige formand stærkere ind i billedet; men de to parter har stadig mulighed for at føre deres synspunkter frem og få taget hensyn til dem i en forhandling. Fællesudvalget kommer herved til at virke som en forligsforsamling eller som et overenskomstnævn med parternes deltagelse, alt efter hvordan forhandlingerne udvikler sig. Man sparer den tidsmæssige opsplitning i et forhandlingsudvalg og et overenskomstnævn, som var indeholdt i et tidligere omtalt forslag. Man imødekommer parterne ved ikke at henvise problemerne til et nævn uden om de forhandlende organisationer, sådan som man har fundet det nødvendigt i visse tidligere konflikter.

Ligeledes må det betragtes som en imøde-